

Prelaadi kiri (juuli 2013)

”Mina usun ühtainsat, püha, katoliiklikku ja apostellikku kirikut”. Oma seekordses kirjas räägib piiskop Echevarria eriti Kiriku üleloomulikust olemusest.

03.08.2013

Minu armsaimad! Hoidku Jeesus minu tütreid ja poegi!

Paar päeva tagasi tähistasime me apostlite Peetruse ja Pauluse suurpüha. Nende kahe usu

tugisamba päeva, kes Roomas
Kristuse nimel oma elu andsid.
Sellesse linna asus Peetrus lõplikult
elama ja kroonis oma maapealse elu
ristisurmaga. Nii sai Rooma linnast
kõigi maailma kirikute ema ja pea.
Tänagem Jumalat tema ettehoolduse
eest, sest ta tahtis kristlasi oma
avaldatud õpetusega julgustada ja
teadlikult ühtsust garanteerida;
õppigem ka meie oma elu andma ja
iga päev oma Minale ei ütlema.

Jumal valmistas oma Kiriku rajamist
kõigepealt ette juba Vanas
Testamendis, kui ta Iisraeli oma
rahvaks valis; hiljem, kui aeg sai täis,
saatis ta oma armsa Poja, kes – oma
inimeskssaamisega, oma
kuulutamisega, oma imetegudega ja
apostli kutsumusega – need Kaksteist
ametisse kutsus, et oma
lunastusplaani edasi viia. ”Kirik
lähtus niisiis eelkõige Kristuse
täielikust eneseandmisest meie
pühaduse pärast, mis väljendub

kõigepealt Euhharistia
sisseseadmises, ning seejärel
ristisurmas teoks saades.”[1] ”Kui sai
lõpetatud töö, mille Isa Pojale
maapeal teha andis, (Jh 17,4), saatis
ta Nelipühil Püha Vaimu, et see
Kiriku igaveseks pühitseks.”[2]
Vastavalt meie Isa soovile, vaadelgem
neid kahte saladust suure imestusega
ja palugem Jumalalt suuremat usku.

Kirik lähtub täielikult Lihakssaanud
Sõnast, mida ta aegade lõpuni
maailmas esindab; ja Püha Vaim
juhib seda, sest ta elab tema sees,
nagu templis. Olgem väga tänulikud
selle ühtsuse eest, mis Kirik on
Pühima Kolmainsuse kujul loonud,
sest nii on ta – nii oleme meie –
Jumala püha rahvas, Kristuse
müstiline ihu, trööstija eluase. On
täiesti loomulik, et me Usutunnistuse
lõpus tunnistame oma usku
Jeesusesse Kristusesse, Püha Vaimu
jumalikkusesse, Kiriku saladusse,
mille osaks oleme saanud ristimise

läbi ja milles läheb täide
universaalne lunastussakrament
meie pääsemiseks.

Mina usun üht, püha, katoliiklikku ja
apostellikku Kirikut [3]. See Kiriku
tunnustamine koos nelja sellele
iseloolumuliku joone üleslugemisega,
mis seda kõige sügavamalt
iseloomustavad, ning samal ajal on
selle välisteks tunnusteks, on
katoliikliku õpetuse erilisteks
tundemärkideks. "Need on Kiriku
iseloomujooned ja tundemärgid,
märgid, mis teevad selle erinevaks
kõigist teistest inimlikest
ühendustest, isegi siis kui neis
mõnikord Kristuse nime
mainitakse." [4].

***„Tugevdagem oma veendumust, et
Kirik on üleloomulik; tunnistagem
seda valju häälega, vajaduse
korral isegi väga kõvasti; sest
tänapäeval on paljud inimesed (...)
need põhitõed unustanud: nad***

maalivad meile pildi Kirikust, kus ei ole ei pühakuid, ega inimesi, kes oleksid apostellikud, katoliiklikud, sest see kirik ei toetu Peetruse kaljule, vaid seal valitseb korrapäratu kangekaelsus ja inimlik omavoli.” [5].

Need püha Josemaria selged ja virgutavad vaatlused on alati väga aktuaalsed. Ka Paavst Frantsiskus tõdes hiljuti kurbusega, et: ka tänapäeval on palju inimesi, kes tunnistavad Kristust, kuid ütlevad ei Kirikule. ”Nagu need, kes ütlevad: Ma usun Jumalat, aga mitte preestreid. Aga just Kirik on see, mis meid Kristuse juurde viib; Kirik on see suur Jumala laste perekond. Loomulikult sisaldab see ka inimlikke aspekte. Need inimesed, kellest Kirik koosneb, hingekarjased ja usklikud, teevad kindlasti vigu, nad on ebatäiuslikud, patused (...), kuid ilu seisneb just selles, et kui me tunneme, et oleme patused inimesed,

leiaame me Jumala halastust, kes alati andeks annab”[6]; ja ta annab meile andestust Kiriku kaudu, millele on usaldatud tervistav sõna ja pühitsevad Sakramendid.

Kirikus leiaame me, katoliiklased, oma usu ja oma kõlbelised normid, oma palved ja teadmise vennalikkusest, ühtsuse kõigi kannatava kiriku surnud vendadega, kes on puhastustules ja selle juubeldava kirikuga, kes kolmekordselt püha Jumalat juba näha igavesti armastada saavad. See on Kirik, mis maapeal elab, ning samal ajal üle kõigi ajastute eksisteerib, Kirik, mis on meie armsaima Neitsi rüpes sündinud, mis teda igavesti – maapeal ja taevas – Emana ülistab.”[7] .

Püha Josemaria andis oma erakordse armastusega Kiriku vastu, millest ta pidevalt tunnistust andis, meile erakordse eeskuju. Opus Dei

asutamise esimestest hetkedest peale nägi ta väga selgelt, et selline on tee – Jumalat kõiges austada ning Kristusel kõigi inimlike tegevuste eesotsas särada lasta: ***Omnes cum Petro ad Iesum per Mariam!*** Me võime ainult kõik koos Maarja kaudu Jeesuse juurde jõuda, ühenduses Paavsti palvesoovide ja kavatsustega, kes on Kristuse asemik maapeal. Raamatus "Tee" on kirjas lause: ***"Et unam, sanctam, catholicam et apostolicam Ecclesiam!..."*** Korda neid sõnu aeglaselt ja tähelepanelikult: ***Mina usun üht, püha, katoliiklikku ja apostellikku kirikut..."***... [8] .

Kirik on üks, sest ta on üks, sest ta on "üks Isas, Pojas ja Pühas Vaimus ühinenud rahvas"[9], ja see ühtsus on loodud usu kolmekordse sideme, eriti Euhharistia ja communio hierarchica kaudu. Samal ajal on see katoliiklik, sest see on avatud kõigile rahvastele ja kultuuridele.

Liturgiliste riituste, teoloogiliste ja vaimulike traditsioonide ja distsipliinide mitmekesisus ei murra seda ühtsust, vaid rikastab seda. Me tunnustame, et paljusid pühitsuse ja tõe elemente võib leida ka väljaspool selle nähtavat struktuuri. Need elemendid kui Kristuse Kirikule kuuluvad annid on edasiviivateks jõududeks katoelse ühtsuse poole (Lumen gentium, 8). Ja me usume Püha Vaimu mõjusse, mis Kristuse jüngerite südames armastust selle ühtsuse süütab.”[10] Seepärast on vaja kinnitada, et pühadus jõuab inimesteni Kiriku kaudu. ”Me usume, et Kirik on päästeks hädavajalik. Kristus, kes on meie juures oma Ihus, Kirikus, on ainus Vahemees ja ainulaadne tee päästeks (Lumen gentium, 14). Jumala päästmisplaan puudutab aga kindlasti kõiki inimesi:” [11] .

Kas te ikka saate aru, kui ilus on meie katoliku usk? Nagu ütles meie

Isa, täituvad kõik inimlikud südamesoovid õpetuse kaudu, mis ütleb, et Jumal tahab, et kõik inimesed pääseksid ja tuleksid tõe tundmisele[12]. Seepärast pakub ta oma usklikele pühakstegevaid vahendeid; ja just sellepärast vastab apostellik innukus, soov, Kristust kõigile inimestele tutvustada ja neile tema armastusest jutustada, kristlikule kutsumusele. Keegi ei saa meid sellest vastutust vabastada, vastupidi, me peaksime mõtlema: Kui tugevad on minu püüdlused? Kui palju ma palvetan kõigi inimeste eest?

Loomulikult võivad õndsuse saavutada ka need, kes mitte omal süül ei tunne Kristuse Evangeeliumit või Tema Kirikut, kuid kes puhtsüdamlikult otsivad Jumalat ja armu läbi liigutatuna püüavad oma tegudega täita Tema tahet nõnda nagu see on neile teadaolev südametunnistuse ettekirjutuste

kaudu.”[13]; Vaatamata sellele tahab Jumal oma evangeliseerimisplaanis meie kaastööga arvestada, et igaüks oma ümbruses päevast päeva lunastamissõnumit kuulutaks ja nii aktiivselt lunastamistöös osaleks. Sest nagu rõhutab püha Josemaria ”ärgem unustagem, meie südametunnistus võib süü ja patu pärast kõvaks muutuda ja Jumala päästmistööle vastu hakata. Niisiis on vajalik Kristuse õpetust, usutõdesid ja moraalinõudeid kuulutada. Seepärast on ka Sakramendid nii tähtsad, sest Kristus on need sisse seadnud kui mõjusad abivahendid heitliku armetu loomuse armu saavutamiseks.” [14] .

«Kirik nii palvetab kui tegutseb selle nimel, et kogu maailm saaks Jumala Rahvaks, Issanda Ihuks ja Püha Vaimu Templiks ning et Kristuses, kõigi asjade Peas, osutatakse au ja kirkust Loojale ja Universumi Isale.» [15] .

Meid on asetatud aega, milles on eriti hädavajalik Kiriku ülesehitamisele kaasa aidata. Ärgem kaotagem julgust relativismile, ükskõiksusele ja veel enam, Jumala põlgamisele vastu minnes, mis levib paljudes maailma paikades nagu õliplekk ja ärgem andkem ka kõige vähemal määral maad pessimismile. Kõik meie, kes me usku tõsiselt võtta tahame, peame rõõmuga tegema kõik selleks, et inimesi Jumalale lähemale viia. Ärge arvake nüüd, et see on titaanlik ülesanne. Me peame tegema ainult seda, mis on meie võimuses ja meil peab olema kindel tahe, oma elu täielikult Jumala kätte anda. Püha Vaim tegutseb alati hingedes ja äratab neis põlevat soovi igaviku järgi, üleloomuliku elu järgi, võibolla hetkedel, kui me seda üldse ei märka. Meie, igaüks meist, peame aga olema vastuvõtlikud tema sisendustele.

”Kirik olla, Isa suure armastusplaani järgi jumalarahvas olla, tähendab olla haputaignaks meie inimkonnale.

See tähendab, Jumala pühadust kuulutada ja meie maailmas levitada, mis sageli kadunud on, mis vastuseid vajab, mis julgustust vajab, lootust ja uut jõudu selle teedel. [16] .

Ja veelkord: usaldagem täielikult, ärgem andkem kartusele vähematki võimalust. Meie aeg on täis imelisi võimalusi, et õppida ja head levitada. Iga päev pakub meile võimalusi Jumalast tunnistust anda, inimestega Jumalast rääkida. Suurendagem oma usaldust tema vastu! ”Jumal on tugevam! Ja kas te teate, miks ta on tugevam? Sest ta on Issand, ainuke Issand. Ja ma tahaksin lisada, et tasapisi võib see tume ja kurjaks peetud tegelikkus muutuda, kui me esimesena sinna Evangeeliumi valgust viime, eelkõige oma elu kaudu. Kui öösel pimedal väljakul üks inimene tule süütab, siis vaevalt on seda näha, aga kui 70.000 pealtvaatajat kõik tule süütavad, siis on staadion valgustatud.

Hoolitsegem selle eest, et meie elu oleks nagu Kristuse valgus; koos toome me Evangeeliumi valguse avalikkuse ette. [17] .

Andkem need Paavsti sõnad teistele edasi ja püüdkem, et iga päev, meie töökohas, perekonnas, ühiskondlikes suhetes, sportlikes tegevustes – alati ja kõikjal – nende valgus säraks, kes Kristust järgivad, valgus, mida toidab palve ja sagedane Pihi- ja Armulaua Sakramentide vastuvõtmine.

Püha Josemaria pidupäeva puhul on kõikjal maailmas palju palvetatud ja eelkõige Missasid pühitsetud. Olgem kindlad, et need olid nagu edasi-tagasi piletid, nagu meie armas Don Alvaro öelda tavatses, sest Jumal kingib meile selle tagasi vaimulike viljadena meis ja meie sõprades. Eelolevatel nädalatel sõidan ma Brasiiliasse, et saata Püha Isa maailma Noorte Päevadel, mis toimuvad juuli lõpul Rio de

Janeiros. Kui Jumal lubab, siis käin lühidalt ka Tsiilis, Uruguais ja Argentiinas, et oma tütardele ja poegadele ning teistele inimestele, kes Prelatuuri tööst osa võtavad, suuliselt edasi anda, et Kirik ootab neilt väga palju, et Paavst Frantsiskus ja samuti ka varasemad Paavstid igaühele meist toetub, et Kristuse sõnumit kogu maailmas levitada; seda ütles ta mulle audientsil, mida ta mulle 10. Juunil võimaldas. Palvetagem ikka tema ja ta palvesoovide eest. Nagu alati, toetun ka mina kõigi teie palvetele päevadel, mil ma Brasiiliat ja teisi maid külastan, et Jumal annaks palju vaimseid vilju. Kõik olukorrad kätkevad eneses kutset, tihedamalt Peetruse järglasega ühenduses olla. Saatkem teda truult, täielikus ühtsuses temaga ja tema teenistusega Kirikus ja hingede heaks.

7. juulil päev, mil Don Alvaro end Opus Deisse vastu võtta palus. Ma

usaldan tema eestkostele kogu meie
truuduse oma kristlikule
kutsumusele. Hiljem, 16. Juulil
tähistame me armsa Karmeli Neitsi
tähtpäeva. Tema poole pöördun ma
ja palun, et ta emaliku vahendajana
tugevdaks meie soovi pühadusele ja
apostellikule innukusele.

Selle kirja kirjutan ma Zaragosas,
kuhu sõitsin Peapiiskopi kutsel, et
õnnistada püha Josemaria ja õndsa
Johannes Paulus II skulptuure, mis
ühte selle linna kirikusse asetati,
ning mille juures on usklikel
võimalik neile austust avaldada.
Seejärel sõidan ma Pamplonasse,
kuhu jään mõneks päevaks peatuma,
enne, kui Ameerika reisi ette võtan.
Palvetage minu intensioonide eest.

Oma armastusega ma õnnistan teid!

Teie isa

+ Javier

Zaragoza, 1.07.2013.a.

[1] *KKK*, 766.

[2] Vatikani 2. Kirikukogu,
Dogmaatiline Konstitutsioon Lumen
Gentium, 4.

[3] Rooma Missaraamat, Nikäno-
Konstantinopoli Usutunnistus.

[4] Püha Josemaria, Jutlus, Lojaalne
Kirikule, 4.06.1972.a.

[5] Püha Josemaria, Jutlus, Kiriku
üleloomulik eesmärk 28.05.1972.

[6] Paavst Frantsiskus, Üldaudients,
29.05.2013.a.

[7] Püha Josemaria, Jutlus, “Kiriku
üleloomulik eesmärk, 28.05.1972.a.

[8] Püha Josemaria, Tee, 517.

[9] Püha Cyprian, Issanda Palve, 23
(PL 4, 553).

[10] Paul VI., Jumalarahva Credo,
30.06.1968.a., 22.

[11] *Ibid* ., 23.

[12] 1 Tim 2, 4.

[13] Vatikani 2. Kirikukogu,
Dogmaatiline konstitutsioon, Lumen
Gentium, 16.

[14] Püha Josemaria, Jutlus Kiriku
üleloomulik eesmärk, 28.05.1972.a.
Vgl hl. Thomas von Aquin, S. Th., III,
q. 62, a. 1 und q. 61, a. 2.

[15] Vatikani 2. Kirikukogu,
Dogmaatiline konstitutsioon, Lumen
Gentium, 17.

[16] Paavst Frantsiskus, Üldaudients,
12.06.2013.a.

[17] *Ibid* .

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-
kiri-juuli-2013/](https://dev.opusdei.org/et-ee/article/prelaadikiri-juuli-2013/) (09.08.2025)